

ærede Justitsminister ikke længer stille sig imod. I øvrigt sagde den ærede Justitsminister, at han just ikke holdt paa det store Utugtstræ, som gror, den statsautoriserede Prostitution. Han tilbød jo at være villig til at hugge en eller anden fiddende Gren af, som alle vare enige om, at det ikke gik an at lade blive fiddende, men det kunde vi ikke nøjes med. Vi kunne ikke nøjes med at faa en Gren hugget af og lade Træet blive staaende, vi kunne ikke nøjes med at lade Justitsministeren med sin Politimester og alle sine Politibetjente grave og gøde om Træet for at holde det vedlige og holde det oppe. — Der er stillet et Par Ændringer inden for Betænkningen. Det er navnlig om, at det andet Stykke skal udgaa. Den meget agtede Justitsminister gjorde den Indvending imod det andet Stykke, at det var uklart, og det relative Flertal kunde maaske komme til at ramme paa Steder, hvor de slet ikke havde tilfattet at ramme, og han mente ligesom andre ærede Medlemmer, at der tabtes ikke noget ved, at det Stykke gik ud, da §§ 131 og 144, som der blev henvist til, desuagtet bleve staaende. Denne Ankyndning af den meget agtede Minister har Udvalget tiltraadt, og vil altsaa lade dette Stykke udgaa. Men saa i Stedet for have vi indsat et nyt Stykke, nemlig § 180 af Straffeloven, hvori der staar: „Fruentimmer, som imod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel“. Der have vi gjort den Forandring, at vi have taget de Ord ud: „imod Politiets Advarsel“. Det relative Flertal havde rigtignok ment med Ændringen, vi havde gjort i § 180, at det fulgte af sig selv, at det fik ingen videre Betydning, men her er jo flere Mindretal og blandt dem det ærede Medlem fra Vejle (Falkensjerne), som paa staar meget stærkt, at det saa Flertallet fejl i, og den ærede Justitsminister understøttede ham ligesom ogsaa andre ærede Medlemmer i den Betragtning. Men jeg kunde gøre dette med saa meget desto større Tilredshed, som jeg jo altid har været bange for de Ord „mod Politiets Advarsel“. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) bebrejdede mig, at jeg var fravegen, hvad jeg havde sagt til det store Forslag i Bedtegningen. Det er aldeles ikke Tilfældet, men jeg giver alligevel det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds Tak, fordi han gjorde opmærksom paa det, det kan ganske vist synes saadan, men det var slet ikke min Mening. Jeg troede kun ved Forandringen, vi gjorde i § 180, at derved svækkede vi det andet. Jeg fastholder fremdeles, hvad jeg skrev i Bedtegningen, at det er modsigende

at beholde Politiets Advarsel, naar man fratager det Retten til at tillade Prostitutionen, efter som Retten til at advare netop i Straffelovens § 180 og Loven af 1874 er givet Politiet i Henhold til eller som en Virkning af dets Ret til at give Tilladelse til at søge Erhverv ved Utugt. Straffelovens Motiver oplyse, at Meningen var, at Politiet nødvendigvis maatte have Bemyndigelse til at give hin Tilladelse, men at man ikke vilde sige saadant rent ud, og at man derfor omstrev Sagen ved at give Politiet Ret til at advare. Naar Politiet altsaa undlader at advare en Kvinde, ligger deri, at det giver hende Tilladelse til at drive Prostitution, og det fastholder jeg og har altid fastholdt, men jeg troede den Gang ved Forandringen i 1882, at det fik en Betydning, men det paatalte jo det ærede Medlem fra Vejle meget stærkt, og jeg tvivlede endnu noget om, medens han havde Ordet, om han havde Ret, men da saa den ærede Minister fik Ordet, saa gav han ham Ret deri, og det gjorde ogsaa det ærede Medlem fra Næstved (Veth), og Følgen var altsaa den, at jeg hellere end gerne gik ind paa at tage § 180, naar de Ord „mod Politiets Advarsel“ udelades. Desuden er der tilføjet, hvad der allerede findes i en anden Lov, nemlig Lov af 10de April 1874, de Ord: „eller hvor der er indrettet Evtangsarbejdshuse, i hvilke Straf for Løsgænger kan undtaas med Evtangsarbejde indtil 90 Dage“. Det er allerede noget, som staar i en anden Lov, men som nu er indført som Tillæg til denne Paragraf. Den ærede Minister vil naturligvis ikke have noget at indvende derimod. Med Hensyn til det sidste Stykke under Punkt 3 skal der indsættes de Ord „eller den, som vidende om, at et Fruentimmer driver Utugt som Næringsvej, alligevel har hende til Huse, eller lejer hende bolig“. Særlig denne Linie bliver naturligvis staaende. Derefter følger igen Stykket, og det er kun sidste Linie, der er forandret. Flertallet har den Mening, at ved at „tage til Huse“ forstaa vi ikke alene: i sin egen Husstand, men ogsaa i en Lejehøvel. Vi have i vor Betænkning gjort opmærksom paa, at saaledes forstaa vi det, men den ærede Minister siger, det kan ikke hjælpe, det staar i vor Betænkning, og det samme sagde det ærede Medlem fra Vejle. Det, det kommer an paa, er, hvad der staar i Loven, og saa have vi naturligvis ikke noget imod at faa det rettet, thi ellers kunde det gaa os ligesom ved Alderdomsforsørgelsesloven, at man har faaet sagt uden for Loven, at det skal være værdige trængende, men inde i Loven staar det ikke, hvorfor man nu ogsaa ser, at den ene Amtmand